

NEGU-GOMUTETAN

I

BIZITZA OTE-LOREA OTE?

Azken eguzki-errainuetan
horitan dir-dir hori
badute ote-lorek
mendiaren hegal-magalean.

Zer ote duten erakargarri
jakin nahi eta ezin.
Atzoko ziztadek min,
bihar izango omen da argi.

Erleak loreari bezala
nahiko nioke so egin
bizitzari benetan
presarik gabe oso-osoan.

Ezin oratu, ezin laztandu,
nahiko nukeen arren.
Mingarri oso dagit
izatea hain gertu, hain urrun.

II

BI TXORI EKAITZETAN DANTZAN

Bi txori, bi arima
paraleloan hegan
haizearekin dantzan
elkarri helduta bezala.

Beltz da ageri
zerua sakon antzera
hodei koskorrez betea
haien zelatari atzean.

Bi txori, bi arima
paraleloan hegan
haizearekin dantzan
elkarri helduta bezala.

Ez dira ikaratu,
kikildu, gelditu,
galdu, errenditu,
damutu, ernegatu.

Bi txori, bi arima
paraleloan hegan
haizearekin dantzan
elkarri helduta bezala.

Badator ekaitza
mehatxuka, oihuka,
hartu nahian moduan
gerizpetan preso argia.

Bi txori, bi arima
paraleloan hegan
haizearekin dantzan
elkarri helduta bezala.

Ez dute ordea ihes egingo,
gora baino, zero alderaino,
aske eta ez mendeko
gailenduko baitzaizkio.

III

GEROAREN DENBORA GELDIARAZIZ

Zeru hodeitsu ilun,
itsasoa bare geldi.
Bi maitemindu
eskutik oraturik
hondar zuritan leun,
geroaren denbora geldiaraziz.

Zergatik patuari beldur izan?
Arbelezko harkaitzetan
labainkor diren olatuak bezala
izan beharko liratekete
hilkorrontzat kezka guztiak.

Urertzean eraikitako gaztelua,
idatzitako mezua,
behin-behineko kontua,
halabeharrez desagertzera kondenatua,
argazki batean jaso ezean.

Sustrai sakonak dituen maitasunak
jasango ditu hodei ilunak, itsaso handiak,
iragana zinez berritzen
itsaso baretan, hondar zuritan,
argazkia errealitate eginez.

F. Javier Arrieta Idiakez